

Частина I

Розділ 1

Джерело всіх речей — сяйво — має, безсумнівно, більше втілень, аніж зірок на небі. І достатньо однієї гарної думки для того, щоб воно з'явилося. На жаль, одна-єдина помилка здатна спалити ліс у твоєму серці й заховати всі зорі на небесах. І доки ця помилка жевріє, зруйноване кохання і пригасла надія можуть спонукати тебе думати про поразку і завершення шляху. Але це неправда. Це не може бути правдою. Неважливо, що ти робиш, неважливо, де ти заблукав, сяйво завжди буде з тобою. Будь-яка річ, що помирає в тебе всередині, здатна відродитися, якщо ти цього справді забажаєш. Серце не може здаватися, бо воно не вміє брехати. Ти підведеш очі, помітиш усмішку чарівної незнайомки — і пошуки відновляться. Усе буде по-новому. Завжди щось інше. До того ж новий ліс, що підростає на руйновищі понівеченого серця, може бути ще зеленішим і міцнішим, аніж попередній. І якщо ти зостанешся в цьому чудовому місці, витвореному твоїм власним сяйвом, навчишся все прощати і ніколи не здаватися, то рано чи пізно ти знову опинишся там, на початку, де кохання і краса створили світ. На початку. На початку.

— Агов, Ліне, який чудовий початок дня! — загорлав Вікрам, стоячи десь у темній і вогкій кімнаті. — Як ти мене знайшов? Коли ти повернувся?

— Щойно, — відповів я, стоячи біля широких французьких дверей, що вели на простору веранду з краєвидом на вулицю. — Один з хлопців повідомив мене про твоє прибуття. Вийди на хвилинку.

— Ні, ні, ліпше ти зайди, друже! — засміявся Вікрам. — Познайомишся з хлопцями!

Я завагався. Мої очі, засліплені яскравим світлом, не могли швидко пристосуватися до тіней у темній кімнаті.

Усе, що я чітко бачив, — це два сонячні промені, немов мечі, які прорізувалися крізь зачинені віконниці, пронизуючи закручені клубки диму, які наповнили кімнату ароматом ганишу і запахом паленої ванілі від коричневого героїну.

Згадуючи той день, наповнений запахом наркотиків, тінями, потоками світла у темній кімнаті, я запитую себе, чи це була інтуїція, що зупиняла мене на порозі. Я й досі гадаю, наскільки б іншим було моє життя, якби я тоді просто розвернувся і пішов геть.

Варіанти вибору — неначе гілки на дереві можливостей. Після того дня й упродовж трьох сезонів дощів Вікрам з незнайомцями в тій кімнаті стали новими гілками в нашому спільному лісі, міському лісі любові, смерті й воскресіння. Я ніяк не можу забути одну незначну деталь з того моменту нерішучості. Я аж здригнувся, коли Вікрам, виринувши з темряви, схопив мене за руку і потягнув у кімнату.

Перше, що привернуло мою увагу у прямокутній кімнаті, — це величезне триметрове ліжко, яке стояло біля стіни, ліворуч від мене. На ньому лежав чоловік, одягнений у сріблясту піжаму, зі складеними на грудях руками, — спав, а можливо, і помер.

На перший погляд, він не дихав. Обабіч лежачої фігури було двоє людей, і той, що праворуч, сидючи на ліжку, готував люльки чилуму.

На стіні, просто над головою померлого чи глибоко сплячого чоловіка, висів портрет Зороастра — пророка віри парсів^{*}.

Коли мої очі призвичаїлися до темряви в кімнаті, я помітив біля стіни навпроти веранди троє масивних крісел, кожне з яких було зайняте, а між ними стояли два антикварні комоди.

* Чилум — череп'яна або скляна люлька з розтрубом на кінці, використовується для куріння наркотиків. — Тут і далі прим. пер.

** Парси — члени зороастрійської громади в Індії. Емігрували з Ірану на межі I — II тисячоліть н. е.

На підлозі лежав великий коштовний персидський килим, а на стінах висіли світлини людей, одягнених у традиційний одяг парсів. Праворуч від мене, навпроти ліжка, на ще одному комоді з мармуровою поверхнею стояла акустична система. Два підвісні вентилятори крутилися доволі повільно, не розганяючи навіть при цьому хмар диму в кімнаті.

Вікрам провів мене попри ліжко прямісінько до чоловіка, який сидів у першому кріслі. Він, як і я, був іноземцем, але вищим на зріст. Його довгов'язе тіло і ще довші ноги розтягались у кріслі, немов у ванні. Йому було приблизно тридцять п'ять років.

— Це Конкенон,— сказав Вікрам, підштовхуючи мене вперед.— Він служить в ІРА.

Потиск руки його був теплий і досить міцний.

— До біса ІРА! — сказав він, виказуючи при цьому свій північноірландський акцент.— Я служу в Ольстерських добровольчих силах. Але я навіть не чекав, що така язичницька тварюка, як Вікрам, це зрозуміє, правда?

На противагу тій самовпевненості в його словах, мені сподобалась іскра впевненості в його очах. Я висмикнув руку і кивнув йому.

— Не слухай його,— сказав Вікрам.— Він верзе багато фігні, але скажу, що серед моїх знайомих іноземців він уміє відриватись, як ніхто інший.

Він потягнув мене до чоловіка у другому кріслі. Коли я підійшов, молодик підніс люльку з гашишем чоловікові у третьому кріслі, і той її запалив. Коли вогонь від сірника засмоктало в люльку, ралтовий спалах полум'я вислизнув з чаші та спалахнув над головою хлопця.

— *Бомшанкар!* — загорлав Вікрам, тягнучися по люльку.— Ліне, це Навін Едеїр. Він приватний детектив. Чесне слово. Навіне, це Лін, я тобі про нього розповідав. Він лікар у нетрищах.

Парубок підвівся, щоб потиснути мені руку.

— Значи, — він сказав зі сміхом, — я поки ще не справ-

живі адекватів.

— Та нічого, — посміхнувся я у відповідь. — Я теж не

справжній лікар.

Третій чоловік, що запалив чиялум, затягнувся і запро-

понував мені воякку. Я відмовився, і він пересав її одному з чоловіків на візку.

— Я — Вінсон, — сказав він, і його потиск був як у ве-

ликого щасливого шенкити. — Стюарт Вінсон. Я дуже бата-

то чув про тебе, чоловіче.

— Кожна курва чула про Віна, — сказав Конкенон, за-

бираючи воякку від одного з чоловіків на візку. — Вікрам

не перестав патикати про тебе, як довбана фанатка. Він се,

Аін те і Аін у біса все. Скажи мені, ти вже його задоволь-

нив, Вікrame? Тобі сподобалося, чи це все тільки бабачки?

— На Бога, Конкеноне! — закричав Вінсон.

— Що? — запитав Конкенон. — Що? Я просто зати-

глю. Інакш доці вільна країна, чи ні? Принаймні, її анга-

мовні ретони.

— Не зважай на нього, — сказав мені Вінсон, винувато

знижуючи паєчима. — Він себе не контролює. У нього син-

аром м'яка Трета абошо.

Стюарт Вінсон був американцем, фізично розвинє-

ним, широким, з чіткими рисами обличчя і густим розку-

новажним світлим волоссям, що надавало йому вигляд

морського мандрівника або яхтсмена. Насправді ж він був

усіщніним торпівцем наркотиками. Я чув про нього, як і він

про мене.

— Це Ажмав, — сказав Вікрам, ігноруючи Вінсона

і Конкенона і знайомлячи мене з чоловіком, який сидів на

візку воякку. — Він імпортує, перстирає, фасує і курить.

Він — театр одного актора.

* *Синдром Трета* — це неврівняний стан, розвиток якого

найчастіше починається змаєчку. Людина, яка має таке захо-

рвання, періодично видає неконтрольовані звуки, слова або

виконує неконтрольовані рухи.

7